

LAÏCAT XXI. Congrés del Laïcat a Catalunya

«Ser més Església, servir més el món»

Un grup de cristians de les diòcesis catalanes i de diverses procedències eclesials impulsa una gran trobada al Monestir de Poblet, els dies 2 i 3 d'octubre de 2015.

QUI SOM? Som un grup de laics de totes les diòcesis catalanes, d'experiències eclesials diverses, que estem teixint una xarxa de complicitats per enfortir la nostra identitat laïcal amb el propòsit de ser més Església i servir més el món, des del compromís i el testimoni. Sentint-nos membres de l'Església arrelada a Catalunya i a la llum del Concili Vaticà II, volem crear una xarxa de laics i laïques que, des de la reflexió, ajudi a impulsar un laïcat madur, compromès i transformador que faci sentir la seva veu dins l'Església i que sigui testimoni de compromís cristià en el món.

QUÈ FEM? Des de fa un parell d'anys estem en camí recollint propostes i aplegant il·lusions vers la celebració d'un Congrés del Laïcat per al mes d'octubre d'enguany que volem que sigui un lloc de vivència d'eclesialitat, celebració i pregària per acostar-nos més a Déu i sentir-nos més a prop dels nostres germans. Volem reconèixer-nos en un rostre comú del laïcat, que visqui l'alegria de l'Evangelí des de les comunitats parroquials, moviments eclesials, llocs de treball i des de les petites coses de cada dia.

COM HO FAREM? Estem organitzant una trobada dinàmica i creativa per escoltar, opinar i renovar la nostra espiritualitat. Volem compartir i renovar l'experiència de ser cristians avui enmig del món. Al voltant dels tres eixos del Congrés: Laics en l'Església; Cristians en el món; i Espiritualitat laïcal, s'oferiran una vintena d'activitats en què participar, en diversos formats: tallers, conferències, taules

LAÏCAT XXI

rodones, espais d'experiència, conduïts per laics, religiosos i preveres d'arreu de les nostres diòcesis. El Congrés serà un espai de convivència amb gent de diverses procedències i generacions, acollits per la comunitat de Poblet.

QUAN SERÀ? El Congrés tindrà lloc els dies 2 i 3 d'octubre d'enguany al Monestir de Poblet. Començarà el dia 2 amb una vetlla de pregària i al llarg de tot el dia 3 tindran lloc un seguit de tallers, conferències, espais de pregària i convivència que acabaran amb una Eucaristia.

PER QUÈ HO FEM? Volem posar en valor i compartir l'herència del Concili Vaticà II quant a la teologia del laïcat que ens crida al compromís amb l'Església i amb el món, des de la nostra llibertat, la nostra situació familiar i laboral i el nostre compromís cívic. Ens sentim corresponsables de la nostra Església, perquè tots som protagonistes en aquesta xarxa. Com afirmà el mateix CVII «L'Església no està veritablement fonamentada, no viu plenament, no és signe perfecte de Crist entre els homes, si, junt amb la jerarquia, no existeix i hi treballa un laïcat autèntic» (AG 21).

Més informació i inscripcions a:
www.laikatxxi.cat
@laikatxxi
[facebook.com/laikatxxi](https://www.facebook.com/laikatxxi)
laikatxxi@gmail.com

Monestir de Poblet, 2 i 3 d'octubre de 2015

AGENDA

- **Del 15 al 19**, Desert de les Palmes, Exercicis espirituals per al clergat.
- **Divendres 19**, Benifallet, 20 h, Confirmacions.
- **Dissabte 20**, Assemblea Diocesana de Vida Creixent. / Aldover, 19 h, Confirmacions.
- **Diumenge 21**, Paüls, 10 h, Confirmacions. / Xerta, 12.30 h, Confirmacions.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (IV)

En la presentació de la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres*, ens hem referit a les pobres materials que trobem en la nostra societat i que apareixen descrites en la primera part del document. Però aquestes no són les úniques pobreses que afecten el nostre món. Hi ha una altra, a la que moltes vegades no donem la importància que té, perquè vivim en una societat i en una cultura on la dimensió religiosa de la persona és considerada quelcom secundari o accidental, i que no obstant això, determina aquestes pobreses humanes, està en la base d'elles i, en cert sentit, les potencia. Ens referim a l'empobriment espiritual que caracteritza el nostre món i condiciona les actituds vitals de tant

persones. Aquest empobriment espiritual es manifesta en fenòmens tan estesos com la indiferència religiosa, l'oblit de Déu, la lleugeresa amb què es qüestiona la seua existència o la des preocupació per aquelles qüestions que afecten el sentit de l'existència de l'home: la pregunta per l'origen, el destí i l'orientació que l'ésser humà ha de donar a la seua vida. Com ja va indicar el Concili Vaticà II, junt a les distintes formes d'ateisme sistemàtic, hi ha un ateisme fàctic: el d'aquells que «ni tan sols es plantegen qüestions referents a Déu, perquè no semblen sentir cap inquietud religiosa ni entenen per què s'ha d'interessar encara per la religió» (GS 19). Sens dubte, aquest fenomen caracteritza l'ambient espiritual que estem vivint.

Es tracta d'un fenomen que no afecta únicament els no creients. Es dona també en molts batejats que no tenen una sòlida formació cristiana i viuen la seua fe d'una manera superficial. De fet, moltes vegades ens trobem amb creients que no viuen coherentment amb la seua fe, o que tenen una visió del món pròpia d'ideologies que es fonamenten en principis incompatibles amb la visió cristiana de la realitat.

L'empobriment espiritual té conseqüències en la vida moral i en la vida social. L'obertura a Déu enriqueix la personalitat de l'home, dona claredat i fermesa als plantejaments i les actituds morals i concedeix una sensibilitat espiritual que ajuda a valorar més profundament totes les persones. Quan algú s'ha trobat amb el Déu que és amor, se sent invitat a estimar les altres persones i a lluitar per la justícia. La fe en Déu potencia les actituds ètiques i morals en la vida personal i social, i ajuda a discernir la licitud o il·licitud tant dels objectius que les persones i les societats volen aconseguir, com dels camins per a assolir-los. Una societat i una cultura empobrides espiritualment condueixen a un debilitament dels principis morals.

Per això, en el servei que els cristians hem de prestar als més pobres, no podem considerar com a quelcom secundari oferir-los la possibilitat d'un encontre amb Déu. Quan aquest encontre succeeix, la persona se sent enriquida interiorment, adquireix un sentit més alt de la seua dignitat i arriba a valorar-se més, perquè es veu a si mateixa amb els ulls de Déu i davall la seua mirada amorosa.

Que en el nostre servei als pobres no deixem d'oferir-los el tresor que és el coneixement i l'amor de Déu.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ELISENDA ALMIRALL

Fer-se gran dins l'Església

Diumenge 17 de maig es va celebrar a Montserrat la cloenda del 10è aniversari del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. L'Elisenda Almirall, de la parròquia de St. Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i membre de la Delegació de Joventut de Sant Feliu, va ser dels joves que van arribar al Monestir caminant... i una de les primeres persones que va rebre la confirmació de mans del bisbe Agustí Cortés.

Com vàreu viure la jornada, els joves?

El clima que es va crear durant la cloenda va ser molt emotiu. Alguns dels joves van prendre consciència que també formaven part de la història del bisbat i això és important. A la pujada a Montserrat volíem evocar l'Església pelegrina, aquella que camina malgrat les inclemències, la que no s'atura pels entrebancs. Amb aquest camí fet, doncs, ens presentem als peus de la Mare confiats que la seva companyia ens ajudarà a anar descobrint la ruta.

Què va significar rebre la confirmació?

La confirmació va significar un *fer-se gran* dins l'Església, un punt d'inflexió per voler conèixer a fons el Crist que ens havien ensenyat a casa. A part de la família, en aquest inici haig de donar les gràcies al vicari de la parròquia, que va ser qui amb el seu exemple va mostrar-me que valia la pena comprometre's i arromangar-se per l'altre i per Jesús.

Quina és la clau de la bona sintonia entre joves de la diòcesi?

Una de les claus d'aquest sentir-se de «Sant Feliu Jove» crec que ha estat el fet de treballar en xarxa, sumar realitats... Només avançant conjuntament i conscients que som guiats per l'Esperit podem transmetre als adolescents i joves l'alegria de creure i, així, encoratjar-los a pujar al vaixell que tant estimem.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels orfes

Oh Maria!, tu saps què és l'amor d'una mare, tu que has ofert tot el teu amor i la teva vida al nostre Salvador, Jesús.

Et demanem que protegeixis tots els orfes del món.

Serveix-te de nosaltres per tal de donar-los l'amor tendre que les seves mares i els seus pares els haurien donat.

Ja que nosaltres som estimats pel teu Fill, tu ens permetràs de donar el mateix amor i la mateixa tendresa a aquells que han perdut els pares.

Mare santíssima, juntament amb tu i amb els àngels, cantarem al Regne del cel lloances al Senyor que ens estima tant que ningú no pot dir: «No tinc ni pare ni mare.»

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Kafka, Pascal, Hello y Einstein

Franz Kafka, judío observante de la misma época de Nietzsche, tiene un **aforismo** —sentencia breve y doctrinal que se propone como **máxima**— sobre una **corneja**. La corneja es una «*ave rapaz nocturna, más pequeña que el búho, con un pico fuerte, especie de cuervo, que emigra al centro de Europa en invierno*».

Kafka, con su inteligencia, nos hace observar: —«Algunos dicen que **“una sola corneja podría destruir el cielo”**.

—Pero ello no constituye **ninguna prueba contra el cielo**.

—**Porque el cielo** significa precisamente... **imposibilidad de cornejas**.»

Bias Pascal, matemático, geómetra y filósofo católico, decía que:

—«Es una larga y extraña guerra aquella en la que la **violencia** se empeña en oprimir la **verdad**. Todos los esfuerzos reunidos de la **violencia**, no alcanzan a debilitar la **verdad**. No hacen sino enaltecer la **verdad** aún más.»

Ernesto Hello, intelectual y escritor católico francés, explica:

—«No es lo mismo: **incomprensible** que **ininteligible**.

—**Incomprensible**, nos dice que está por encima de la inteligencia.

—**Ininteligible**, está por debajo. Es el **objeto** que **falta** a la **inteligencia**. **Incomprensible**: es el **misterio**.»

En votación hecha por los medios de comunicación social más importantes del mundo, fue **elegido** como el «**Científico más importante del siglo xx**» el doctor **Albert Einstein**. Suya es la frase:

—«Lo más **maravilloso** que podemos **experimentar** es: **el misterio**.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La radiografía de una sonrisa

Hace unos días, en un encuentro con las religiosas y los religiosos de la diócesis de Roma, en el marco del Año de la Vida Consagrada, el Papa respondió sabiamente a cuatro preguntas.

Entre sus reflexiones, recordaba el beneficio de acompañar con la sonrisa el servicio realizado: «La sonrisa de las religiosas abre el corazón.»

A la sonrisa, no le basta ser gesto de educación. Hablando a las familias, decía el Papa que «la buena educación es muy importante». Un gran obispo, san Francisco de Sales, solía decir que «la buena educación es ya media santidad». «Pero, atención, en la historia hemos conocido también un formalismo de las buenas maneras que puede convertirse en máscara que esconde la aridez del ánimo y el desinterés por el otro. Nosotros, en cambio, entendemos la buena educación en sus términos auténticos, donde el estilo de las buenas relaciones está firmemente enraizado en el amor al bien y al respeto del otro.»

Que la sonrisa de nuestra Madre María nos ayude a que, con la sonrisa en los labios, seamos testimonios de amor auténtico a Dios y a los hermanos. Ser gota de aceite misericordioso que se extiende imperceptiblemente, pero que produce sus efectos.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ Dimarts** [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.
- 17. ■ Dimecres** [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.
- 18. ■ Dijous** [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.
- 19. ■ Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).
- 20. ■ Dissabte** [2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38,1.8.11 / Sl 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. Jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. *És bo de lloar-vos, Senyor.*

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meva Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. *Es bueno dar gracias al Señor.*

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzaré como cedro del Líban; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos:

«Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe. Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto

al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas:

«El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primer los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

La faç de Crist, fragment de l'es-cultura de Francisco Salzillo La Flagel·lació de Crist. Museo Salzillo (Múrcia)

COMENTARI

La llavor que creix tota sola

Jesús parla del Regne de Déu en paràboles i nosaltres no podem donar per descomptat que les entenem tot seguit. Per entendre-les no cal un talent especial, sinó una fe profunda. Jesús no diu res que no sapiguem. Parla d'allò que és nou, inesperat. Hem d'entendre que Déu és tot altre i que actua d'una manera diferent que els éssers humans. Però alhora és tan humà que, malgrat que no l'entenguem, hem de dir: Sí, és així, així ha de ser; m'ho diu a mi i ho he d'aprendre.

Amb la paràbola de la llavor que creix sola, Jesús ens vol dir que no tenim cap motiu per al descoratjament quan nosaltres no podem veure gairebé res del creixement amagat i misteriós del Regne de Déu. Es manifestarà el dia de la collita.

La llavor que creix sola donarà unes espigues ufanes en la collita. La imatge del gra de mostassa parla també de la poderosa actuació de Déu que es manifesta a través de la Paraula de l'Evangelí. És la narració d'un creixement en contrast: una llavor petitíssima que és imatge del Regne de Déu. La llavor de mostassa és una realitat quasi invisible, sovint envoltada d'incomprensió i de fracàs. Però l'antítesi és l'esplendor de l'èxit final: la planta de mostassa a prop del llac de Tiberíades pot créixer fins a tres metres d'alçada, «amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra».

Totes dues paràboles són la narració d'un creixement. El text posa a la llum el misteriós dinamisme que hi ha entre els dos pols, el de la llavor i el de l'arbre, el del gra de blat i el de l'espiga.

El pagès ha sembrat tirant la llavor i se n'ha anat a reposar i tanmateix aquella llavor està carregada d'energia i continua tota soleta el seu itinerari automàticament —*automatè*, com diu l'original grec. Déu ja ha plantat el seu Regne: aquest arriba inesperadament, amagat, paradoxal. Jesús diu: com l'acció meravellosa de Déu fa créixer una gran planta d'una llavor de mostassa, així seguirà el magnífic compliment del Regne.

L'Evangelí suggereix una actitud: ens cal esperar. Sí, la realització del Regne no depèn de nosaltres, sinó de Déu. Per part nostra, cal que estiguem disponibles al do de Déu, confiant en la seva Paraula que creix en la interioritat del nostre cor. Ens cal conrear la interioritat.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Visita Pastoral a Sant Jaume d'Enveja

El 24 de març va començar a la parròquia de Sant Jaume Apòstol de St. Jaume d'Enveja la Visita Pastoral del Sr. Bisbe de Tortosa, D. Enrique Benavent, sent rector de l'esmentada parròquia Mn. Jordi Salvadó Estivill. La primera presa de contacte va ser una presentació dels col·laboradors parroquials: consell parroquial, catequistes, voluntaris de Càritas, gent de la neteja, representants de les Confraries i de l'Adoració Nocturna.

El dijous 26, el Sr. Bisbe va arribar per la tarda per participar en la Festa del Perdó.

Divendres 27, a les 9.30 h, el Sr. Bisbe va arribar per celebrar Laudes a la parròquia. En acabar, va anar a l'Ajuntament per entrevistar-se amb l'alcalde. A les 12.30 h, a la parròquia, el Sr. Bisbe va presidir una senzilla celebració de la Paraula per als malalts que havien pogut assistir.

Havent dinat, el mossèn va acompanyar el Sr. Bisbe a visitar les dependències de Càritas i va poder conversar amb els voluntaris, tot comprovant la seva feina i l'estat de les instal·lacions.

A les 18 h, el Sr. Bisbe ens va acompanyar amb el rès del Via Crucis, i a les 20 h, va presidir la Misa Estacional.

Mn. Jordi Salvadó

Confirmacions a Gandesa

Dissabte 25 d'abril, a les 19.30 h, a la parròquia de l'Assumpció de Gandesa es va celebrar la Confirmació de 15 nois i noies que després de dos anys de preparació per a la Confirmació, van ser presentats per les seves catequistes al Sr. Bisbe per a que fossin confirmats.

És una festa, la de la Confirmació, que omple d'alegria a la comunitat però al mateix temps de

compromís, ja que és la comunitat que viu i mostra la presència del Crist Ressuscitat.

Al final, amb al cant a la Mare de Déu de la Fontcalda, es demanava que tots, confirmands i comunitat, siguem fidels a la vocació de cristians.

Mn. Jordi Centelles Ilop
Rector de Gandesa

Confirmacions a la parròquia de Sant Blai de Tortosa

El dissabte 18 d'abril, a la parròquia de Sant Blai, van rebre el sagrament de la Confirmació 12 nois i noies. Van concelebrar amb el Sr. Bisbe tres sacerdots i els confirmands van fer les lectures, les pregàries i les ofrenes. Els cants foren a càrrec d'unes germanes de la Consolació i catequistes.

El Sr. Bisbe inicià l'homilia, dient als dotze joves, que estava segur que s'havien preparat bé per rebre el sagrament de la Confirmació. «Algun dia haureu de prendre decisions en la vostra vida. A la majoria us demanarà que forméssiu una família cristiana, però si us cridés al sacerdoci o a la vida consagrada, que són vocacions de servei,

doneu-li el sí al Senyor. I si alguna vegada li falleu, no us deixeu portar pel desànim, demaneu-li ser fidels a la vostra fe cristiana i al do de l'Esperit que dins d'un moment rebreu.»

Després de la renovació de les promeses del Baptisme, el Sr. Bisbe els imposà les mans: «Rep el signe del do de Esperit Sant. La pau sigui amb tu.»

Continuà l'Eucaristia i l'himne de la Mare de Déu de la Cinta posà fi a la celebració. Abans del comiat una foto-record dels dotze joves amb el Sr. Bisbe.

Maria Joana Querol

Joan Rebull penja un nou mural a la parròquia de Campredó

L'artista Joan Rebull ha pintat un nou mural, de 4 m de llarg per 3 m d'alt, per a la parròquia de St. Joan Baptista de Campredó. El tema, clàssic: la Santa Cena. El marc, encarnat: el terme de Campredó amb la seva Torre temple fa poc restaurada.

El passat 17 d'abril el pintor Joan Rebull, de l'Ametlla de Mar, signava una nova obra pictòrica: l'Últim Sopar de Jesús amb els apòstols al Temple parroquial de Campredó. Gairebé 12 m² de pintura a l'oli sobre fusta. Un retaule en tres peces que unides formen el fons de l'ala del Temple que fa de Capella.

Quatre mesos de feina, sense comptar el temps d'estudi, preparació i esbossos. Quatre mesos dels que ha nascut un quadre centrat en el Crist, partint el pa, acompanyat pels apòstols i emmarcat en el terme de Campredó: per la finestra es veu la Torre de Font de Quinto, signe de Campredó.

Els vitralls de Fita i Valldepérez serveixen de marc per a aquesta obra que amb figures més grans que les persones inviten a pregar, contemplar i participar.

El proper 24 de juny, festa de la parròquia, el Sr. Bisbe beneirà el quadre i es farà la presentació i inauguració.

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (IV)

En la presentación de la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres*, nos hemos referido a las pobreza materiales que encontramos en nuestra sociedad y que aparecen descritas en la primera parte del documento. Pero éstas no son las únicas pobreza que afectan a nuestro mundo. Hay otra, a la que muchas veces no damos la importancia que tiene, porque vivimos en una sociedad y en una cultura donde la dimensión religiosa de la persona es considerada como algo secundario o accidental, y que sin embargo, determina estas pobreza humanas, está en la base de ellas y, en cierto sentido, las potencia. Nos referimos al empobrecimiento espiritual que caracteriza nuestro mundo y condiciona las actitudes vitales de tantas personas.

Este empobrecimiento espiritual se manifiesta en fenómenos tan extendidos como la indiferencia religiosa, el olvido de Dios, la ligereza con la que se cuestiona su existencia o la despreocupación por aquellas cuestiones que afectan al sentido de la existencia del hombre: la pregunta por el origen, el destino y la orientación que el ser humano debe dar a su vida.

Como ya indicó el Concilio Vaticano II, junto a las distintas formas de ateísmo sistemático, hay un ateísmo fáctico: el de aquellos «que ni siquiera se plantean las cuestiones acerca de Dios, porque no parecen sentir inquietud religiosa ni advierten por qué han de ocuparse de la religión» (GS 19). Sin duda alguna, este fenómeno caracteriza el ambiente espiritual que estamos viviendo.

Se trata de un fenómeno que no afecta únicamente a los no creyentes. Se da también en muchos bautizados que carecen de una sólida formación cristiana y viven su fe de un modo superficial. De hecho, muchas veces nos encontramos con creyentes que no viven coherentemente con su fe, o que tienen una visión del mundo propia de ideologías que se fundamentan en principios incompatibles con la visión cristiana de la realidad.

El empobrecimiento espiritual tiene consecuencias en la vida moral y en la vida social. La apertura a Dios enriquece la personalidad del hombre, da claridad y firmeza a los planteamientos y las actitudes morales y concede una sensibilidad espiritual que ayuda a valorar más pro-

fundamente a todas las personas. Cuando alguien se ha encontrado con el Dios que es amor, se siente invitado a amar a las otras personas y a luchar por la justicia. La fe en Dios potencia las actitudes éticas y morales en la vida personal y social y ayuda a discernir la licitud o ilicitud tanto de los objetivos que las personas y las sociedades quieren alcanzar, como de los caminos para conseguirlos. Una sociedad y una cultura empobrecidas espiritualmente conducen a un debilitamiento de los principios morales.

Por ello, en el servicio que los cristianos hemos de prestar a los más pobres, no podemos considerar como algo secundario ofrecerles la posibilidad de un encuentro con Dios. Cuando este encuentro acontece, la persona se siente enriquecida interiormente, adquiere un sentido más alto de su dignidad y llega a valorarse más, porque se ve a sí misma con los ojos de Dios y bajo la mirada amorosa de Dios.

Que en nuestro servicio a los pobres no dejemos de ofrecerles el tesoro que es el conocimiento y el amor de Dios.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa